

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. G. B. B.**, insolvenční správce
zastoupená advokátem Mgr. Radimem Obertem
se sídlem Na Pankráci 127, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 21. 2. 2024, č.j. MSP-87/
2023-ODKA-ROZ/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr spravedlnosti (dále jen „ministr“) zamítl rozklad žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 9. 2023, č.j. MSP-5/2023-OINS-SRIS/10 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou tím, že při výkonu funkce insolvenční správce v insolvenčním řízení sp. zn. KSPH 66 IMS 13021/2021 v žádosti o uskutečnění jednání s dlužníkem ve Věznici Horní Slavkov ze dne 10. 11. 2021, dále v insolvenčním řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sp. zn. KSPH 71 INS 18417/2021 v žádosti o uskutečnění jednání s dlužníkem ve Věznici Pardubice ze dne 20. 12. 2021 a v insolvenčním řízení sp. zn. MSPH 78 INS 19358/2021 v žádosti o uskutečnění jednání s dlužníkem ve Věznici Oráčov ze dne 17. 2. 2022 uvedla, že L. B., který se měl společně s ní jednání zúčastnit, je zaměstnancem její kanceláře, ačkoliv zaměstnancem kanceláře nebyl a ani zaměstnancem podílejícím se na činnostech vykonávaných při výkonu funkce insolvenčního správce nemohl být, neboť byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2020, č.j. 13 To 278/2019-2681, pravomocně odsouzen za zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“) a přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 2 TZ, za což mu byl, mimo jiné, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání či živnosti v oboru finančního poradenství a zprostředkování finančních služeb v trvání 8 let, a následně také bylo usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2021, č.j. KSUL 44 INS 19695/2021-A-10, které nabylo právní moci 19. 11. 2021, rozhodnuto o jeho úpadku, a tudíž nesplňoval podmínku bezúhonnosti podle § 7 odst. 1 písm. a) a c) ve spojení s § 13b odst. 1 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIS“), čehož si byla žalobkyně vědoma. Žalobkyně za účelem vpuštění L. B. do věznic Horní Slavkov, Pardubice a Oráčov uvedla Vězeňskou službu v omyl. Popsaným jednáním žalobkyně závažně a opakovaně porušila povinnost postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“), čímž spáchala přestupek podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS. Za uvedený přestupek byla žalobkyni dle § 36b odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení se žalobkyní bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 7. 2023, č.j. MSP-5/2023-OINS-SIRS/5. Žalobkyně se k věci vyjádřila podáním ze dne 11. 8. 2023, v němž uvedla, že své povinnosti neporušila, a nebyly tak naplněny znaky skutkové podstaty. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr ohledně námitky nesprávného zjištění skutkového stavu konstatoval, že ministerstvo dospělo v prvostupňovém rozhodnutí na základě shromážděných podkladů k závěru, že popsáný skutek se stal a dopustila se jej žalobkyně. Následně citoval bod 22 prvostupňového rozhodnutí s tím, že uvedení zaměstnanců vyjmenovaných věznic v omyl vyplývá ze skutečnosti, že žalobkyně v žádostech o uskutečnění jednání s dlužníky uváděla, že se jej zúčastní její zaměstnanec L. B., který v inkriminované době jejím zaměstnancem nebyl. Uvedení zaměstnanců Vězeňské služby v omyl plyne ze skutečnosti, že žádostem žalobkyně bylo vyhověno a návštěvy za přítomnosti L. B. proběhly. Skutečnost, že postavení L. B. bylo rozhodné pro jeho vpuštění do věznice, je zjevné z přístupu Věznice Oráčov, kam nebyl po ztotožnění vpuštěn. Ministerstvo shromáždilo podklady, z nichž je zjevné, že žalobkyně v žádostech o uskutečnění jednání s dlužníky opakovaně uvedla L. B. jako svého zaměstnance, ač jejím zaměstnancem nebyl. Následně se společně s ním účastnila jednání s dlužníky ve třech věznicích. L. B. se tedy účastnil jednání s dlužníky, ač neměl s žalobkyní žádný zaměstnanecký vztah a k účasti na jednání nebyl oprávněn. Žalobkyně uvedeným jednáním porušila § 36 odst. 1 IZ. Prvostupňové rozhodnutí současně není nepřezkoumatelné.

Ministerstvo zjistilo veškeré skutečnosti relevantní pro předmět řízení a o zjištěném skutkovém stavu nebyly pochybnosti.

4. Ve vztahu k námitce, že nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty, ministr odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že žalobkyně byla sankcionována za porušení § 36 odst. 1 IZ, tedy za porušení povinnosti postupovat při výkonu funkce insolvenčního správce svědomitě a s odbornou péčí. Ministerstvo dospělo k závěru, že jednání žalobkyně naplnilo všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS.
5. K tvrzení žalobkyně o administrativním pochybení ministr nad rámec odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil, že by bylo adekvátní v případě, že by se následně L. B. jednání s dlužníky nezúčastnil. Skutečnost, že k jeho účasti na jednáních prokazatelně došlo (jak vyplývá i ze správního spisu), tvrzení žalobkyně o administrativním pochybení vyvrací. Jeho účast na jednáních současně dokládá příčinou souvislost mezi jednáním spočívajícím v uvedení nepravdivých údajů v žádostech o uskutečnění jednání s dlužníky a následkem v podobě uvedení Vězeňské služby v omyl. Ministerstvo odkázalo na usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 1. 2019, č.j. KSCB 26 INS 8270/2018-B-13, podle něhož může porušení zákona ze strany insolvenčního správce ohrozit důvěru veřejnosti v insolvenční správce jako osoby reprezentující veřejný zájem na zajištění řádného průběhu insolvenčního řízení, a uvedlo, v čemž spatřuje závažnost jednání žalobkyně a jakým způsobem může toto jednání narušit důvěru veřejnosti v insolvenční správce. Jednání žalobkyně je porušením povinnosti postupovat při výkonu funkce insolvenčního správce svědomitě a s odbornou péčí. Ministerstvo se zabývalo jak naplněním formálních znaků skutkové podstaty, tak zdůvodněním závažnosti a společenské škodlivosti jednání žalobkyně. Ministr k tomu odkázal na relevantní judikaturu a konstatoval, že nebyly prokázány mimořádné okolnosti, které by vyloučily porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu.
6. K poukazu žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2022, č.j. 14 A 98/2021-36 ministr uvedl, že se týká rozdílného posouzení pochybení insolvenčního správce insolvenčním soudem a orgány dohledu. Povinnosti posoudit závažnost porušení povinností žalobkyně ministerstvo dostalo.
7. K námitce týkající se výkonu funkce žalobkyně svědomitě a s odbornou péčí ministr odkázal na bod 37 prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že žalobkyně nemohla postupovat s odbornou péčí, jestliže opakovaně uvedla nepravdivé údaje za účelem vpuštění L. B. do věznic. Takové pochybení není v souladu s požadavky na odbornou a morální integritu insolvenčního správce, naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS a narušuje důvěru veřejnosti v insolvenčního správce. Ministerstvo nade vší důvodnou pochybnost prokázalo, že skutková podstata přestupku byla naplněna. Žalobkyně závažně a opakovaně porušila povinnost dle § 36 odst. 1 IZ. Byly naplněny formální i materiální znaky přestupku.
8. Řízení bylo podle ministra provedeno v souladu se zásadami správního trestání a ministerstvo postupovalo v souladu se zásadou zákonnosti. Skutek byl řádně vymezen a ministerstvo provedlo veškerá potřebná zjištění skutkových okolností, správně je kvalifikovalo a prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnilo. Žalobkyně nebyla zkrácena na procesních právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Ministr nepřehlédl, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje odkaz na ustanovení, podle nichž byla žalobkyni uložena sankce. Je však zřejmé, pro naplnění které skutkové podstaty byla žalobkyně potrestána a z obsahu prvostupňového rozhodnutí lze dovodit, na základě jakého ustanovení ji byl uložen trest. Pokuta byla žalobkyni uložena při spodní hranici zákonné sazby. Formální nedostatek výroku (chyba v psaní) nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

10. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla neúplné zjištění skutkového stavu. Napadené rozhodnutí je založeno na skutkovém zjištění, že uvedla Vězeňskou službu v omyl tím, že usilovala o vpuštění svého zaměstnance L. B. do věznic. Skutková podstata přestupku měla spočívat v uvedení nesprávné informace, že L. B. je zaměstnancem žalobkyně. Tento závěr je nesprávný a nemá oporu ve správním spise. Postrádá jakékoliv logické zdůvodnění (motiv). V žádostech bylo administrativním nedopatřením uvedeno, že L. B. je zaměstnancem žalobkyně, přičemž tato informace neodpovídala a ani nemohla odpovídat skutečnému stavu. To však neznamená, že žalobkyně uvedla Vězeňskou službu v omyl. Daný skutkový závěr nebyl předmětem dokazování. Ministr rezignoval na zkoumání, zda skutečně k uvedení v omyl u jakéhokoliv zaměstnance Vězeňské služby došlo. Je-li součástí výroku rozhodnutí uvedení Vězeňské služby v omyl, nelze daný skutkový závěr ponechat bez povšimnutí. Z listinných důkazů nevyplývá, že by se L. B. účastnil osobních jednání (viz zprávy o oddlužení J. B., D. G. a J. H.). Ministr přitom neodkázal na žádné provedené důkazy a své závěry neodůvodnil, proč je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
11. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávné a vnitřně rozporné právní posouzení věci. Uvedla, že svou funkci vždy vykonávala svědomitě a s odbornou péčí. Ustanovení § 36 odst. 1 IZ je podle ní potřeba vykládat ve spojení s § 5 písm. a) téhož zákona. Shodným prvkem obou ustanovení je zajištění řádného, rychlého a spravedlivého průběhu insolvenčních řízení vedených insolvenčním správcem s důrazem na maximální možnou míru uspokojení věřitelů. Dále žalobkyně odkázala na § 410 odst. 2 IZ, které mj. zakotvuje povinnost insolvenčního správce provést přezkumné jednání v rámci oddlužení osobně. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně řádně domluvila termíny návštěv v jednotlivých věznicích a následně osobně provedla přezkumná jednání. K porušení § 36 odst. 1 IZ tedy nemohlo dojít. Je také vyloučeno, že by se žalobkyně odesláním žádostí dopustila jednání, které by poškozovalo či znevýhodňovalo věřitele, resp. ohrožovalo jejich společný zájem. Z logiky věci je také vyloučeno, aby se dopustila porušení § 13b odst. 1, resp. § 7 odst. 1 písm. a) a c) ZIS, neboť dopustila-li se jakéhokoliv pochybení, šlo o administrativní chybu. Závěr žalovaného, že ohrozila důvěryhodnost profese, je absurdní. Vytýkané administrativní pochybení nemělo žádný dopad.
12. Obsahem třetího žalobního bodu bylo tvrzení žalobkyně, že z hlediska protiprávnosti nelze její jednání označit jinak než jako zanedbatelnou skutečnost, která není porušením insolvenčních předpisů. Nebylo prokázáno, že nastal škodlivý následek a žalovaný nezkoumal otázku příčinné souvislosti mezi jednáním žalobkyně a uvedením Vězeňské služby v omyl. Správní orgány se nezabývaly ani společenskou škodlivostí vytýkaného jednání. Dle žalovaného sice žalobkyně mohla svým jednáním ohrozit důvěru veřejnosti při vnímání insolvenčních správců, žalovaný však pominul rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2022, č.j. 14 A 98/2021-36, z něhož vyplývá povinnost zkoumat škodlivost jednání žalobkyně. Nic na tom nemění ani rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 1. 2019, č.j. KSCB 26 INS 8270/2018-B-13. V něm byla řešena situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kdy insolvenční správce neprovedl přezkumné jednání v rámci oddlužení osobně. V nyní posuzované věci však nedošlo k naplnění formální a ani materiální stránky přestupku. Správní orgány jejich naplnění ani nezkoumaly. Je absurdní, aby administrativní pochybení zakládalo odpovědnost za přestupek. Žalovaný blíže neodůvodnil závěr, že žalobkyně porušila povinnost postupovat svědomitě a s odbornou péčí závažným způsobem, protože je napadené rozhodnutí nezákonné. V případě znaku závažnosti dle § 36 odst. 2 ZIS musí správní orgány vymezit, v čem spočívá, což však ve správních rozhodnutích absentuje. Žalovaný neuvedl, v čem spatřuje závažnost porušení povinností žalobkyně, neprovedl srovnání s jinými případy a ani nevymezil, jak žalobkyně „znevěrohodnila“ insolvenční prostředí.

13. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zásady *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Žalovaný neuvedl, kterou konkrétní povinnost stanovenou insolvenčními předpisy měla žalobkyně porušit (nahlíženo optikou správně a úplně zjištěného skutkového stavu). Žalobkyně nenaplnila znaky skutkové podstaty přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS, neboť ve vztahu k odeslání žádostí neporušila zákonnou povinnost. Ve vztahu k odeslání žádostí a provedení přezkumných jednání s dlužníky nelze dovodit ani jakékoliv porušení vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 121/2019 Sb., o materiálním vybavení a standardech výkonu funkce insolvenčního správce. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č.j. 6 A 173/2002-33, z něž podle ní vyplývá, že ukládat sankce za přestupky lze pouze na základě jednání, jehož znaky se shodují se znaky skutkové podstaty, která je výslovně vymezena v příslušném právním předpise. Jednání žalobkyně znaky skutkové podstaty přestupku dle § 36 odst. 1 písm. i) ZIS nenaplnilo.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K prvnímu žalobnímu bodu s odkazem na odůvodnění správních rozhodnutí uvedl, že žalobkyni vytýká především to, že v žádostech o uskutečnění jednání s dlužníky uvedla L. B. jako svého zaměstnance, ač jím nebyl, a tato jednání také proběhla (srov. bod 32 napadeného rozhodnutí). Tím byla Vězeňská služba uvedena v omyl. Z výroků rozhodnutí přitom jasně plyne, že vytýkaným jednáním bylo uvedení nepravdivých údajů v žádostech o uskutečnění jednání s dlužníky. Uvedení zaměstnanců Vězeňské služby v omyl bylo důsledkem protiprávního jednání. Skutkové okolnosti vyplývají také z přípisu Vězeňské služby ze dne 27. 4. 2022. Uvedené nepravdivých údajů v žádostech je jednoznačně doloženo žádostmi samotnými, které jsou součástí správního spisu. Současně bylo doloženo, že L. B. se spolu s žalobkyní účastnil jednání s dlužníky ve věznicích Horní Slavkov a Pardubice a pokusil se zúčastnit jednání ve Věznici Oráčov.
15. Stran druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost postupovat při výkonu funkce insolvenční správce svědomitě a s odbornou péčí. Poukazem na plnění dalších povinností se nemůže odpovědnosti za shora popsané jednání zprostit.
16. Ohledně třetího žalobního bodu žalovaný uvedl, že byl vypořádán v odůvodnění správních rozhodnutí. Nešlo o ojedinělé pochybení žalobkyně, ale o uvedení chybných údajů ve třech žádostech podaných s odstupem několika měsíců. L. B. se nadto daných jednání skutečně zúčastnil. Žalovaný náležitě popsal, jakým jednáním žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty a v čem shledává jeho závažnost. Žalobkyně neporušila své povinnosti pouze opakovaně, ale také závažně.
17. Také s námitkou porušení zásady zákonnosti se správní orgány vypořádaly. Vysvětlily, v čem pochybení žalobkyně spočívalo a popsaly, že žalobkyně porušila své povinnosti, tudíž naplnila skutkovou podstatu jak z hlediska závažnosti, tak opakovanosti. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č.j. 6 A 173/2002-33 žalovaný uvedl, že k porušení zásady zákonnosti nedošlo. Žalobkyně uvádí důvody, proč § 36 odst. 1 IZ neporušila a zároveň tvrdí, že není zjevné, jakou konkrétní povinnost měla porušit. Tato dvě tvrzení jsou ve vzájemném rozporu. Porušení povinností žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno.

IV. Replika žalobkyně

18. Žalobkyně v replice setrvala na své žalobní argumentaci. Zopakovala svá tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a uvedla, že ze správního spisu nevyplývá uvedení Vězeňské služby v omyl. Opětovně uvedla, že šlo pouze o administrativní pochybení a že požadavky žalovaného na činnost insolvenčního správce jsou v rozporu s realitou každodenního fungování. Porušení právních předpisů není skutkově podloženo a právní úvahy o jednání žalobkyně jsou na hranici rozhodovací svévole.

V. Ústní jednání před soudem

19. Při ústním jednání před soudem konaném dne 10. 12. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Soud při jednání zamítl návrhy žalobkyně na doplnění dokazování jednotlivými zprávami o oddlužení a o přezkumu vztahujícími se k dlužníkům J. B., D. G. a J. H., neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na podkladě obsahu správního spisu. Návrh na provedení důkazu dohodou o provedení práce ze dne 1. 10. 2021 uzavřenou

mezi žalobkyní a L. B. soud zamítl, protože tato listina je součástí správního spisu, jehož obsahem se důkaz ve soudním řízení správním neprovádí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Při rozhodování o žalobě soud vycházel z následující právní úpravy:
22. Podle § 36 odst. 1 IZ je insolvenční správce povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.
23. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.
24. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Žalovaný shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku spočívajícího v opakovaném porušení povinnosti stanovené IZ, konkrétně povinnosti insolvenčního správce postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí. Z uvedeného vyplývá, že tomu, aby byla žalobkyně shledána vinnou, nepostačí jediné zjištěné porušení povinnosti žalobkyní; v řízení musí být spolehlivě zjištěno porušení povinnosti alespoň dvakrát (opakovaně). Žalobkyni přitom byly vytčeny tři skutky, které spočívaly v uvedení L. B. jako zaměstnance žalobkyně v žádostech o provedení ústních jednání v jednotlivých věznicích.
26. Soud se předně neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je založeno na skutkovém zjištění o uvedení Vězeňské služby v omyl. Žalobkyně byla potrestána za to, že při výkonu své funkce nepostupovala svědomitě a s odbornou péčí, když v žádostech o provedení jednání ve věznicích (*sděleních termínu osobního jednání s dlužníkem*) opakovaně uvedla nepravdivou informaci. Soudu není zřejmé, co žalobkyně míní tím, když tvrdí, že správní spis neobsahuje pro daný závěr žádný podklad. Součástí správního spisu jsou předmětná sdělení adresovaná jednotlivým věznicím, v nichž je jednoznačně jako zaměstnanec žalobkyně uveden L. B. (viz přípis žalobkyně Věznici Horní Slavkov ze dne 10. 11. 2021, Věznici Pardubice ze dne 2. 12. 2021 a Věznici Oráčov ze dne 17. 2. 2022). Na tomto skutkovém závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobkyně o administrativní chybě. Soud danému tvrzení nadto neuvěřil, a to zejména z důvodu, že za administrativní pochybení nelze považovat uvedení totožného jména v několika žádostech v rozmezí několika měsíců. Administrativním pochybením by mohlo být omluveno možná uvedení jména L. B. v první z žádostí. Sama žalobkyně nadto již ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedla, že L. B. nebyl v době provedení přezkumných jednání jejím zaměstnancem, neboť jeho pracovní poměr u žalobkyně skončil 31. 10. 2021. Již tato skutková zjištění jsou pro závěry obsažené ve správních rozhodnutích obou stupňů zcela dostatečná.
27. Pravdivost tvrzení žalobkyně o administrativní chybě navíc zcela vyvrací skutečnost, že dle dokumentů založených ve správním spise (viz zejména přípis Vězeňské služby ze dne 27. 4. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

č.j. VS-54602-18/ČJ-2022-802610-SR; záznamy o jednání s dlužníkem ze dne 29. 11. 2021, 7. 1. 2022 a 9. 3. 2022) se L. B. v několika případech jednání ve věznicích skutečně zúčastnil (Věznice Horní Slavkov a Věznice Pardubice) a v jednom případě (Věznice Oráčov) se o to pokusil, ale Vězeňskou službou nebyl do věznice vpuštěn. Přítomnost L. B. v uvedených věznicích v souvislosti s výkonem její činnosti přitom ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí (bod 11) připustila sama žalobkyně, když uvedla, že „*L. B. ve věznicích vystupoval pouze a výlučně jako osobní doprovod insolvenční správkyně, a to z důvodu, že pro insolvenční správkyni představují návštěvy dlužníků ve věznicích, s ohledem na její předchozí zkušenosti, určitou psychickou zátěž*“. Soud proto považuje argumentaci žalobkyně o administrativní chybě za účelovou a nepravdivou.

28. Soud dále konstatuje, že uvedení Vězeňské služby v omyl není znakem skutkové podstaty přestupku, za jehož spáchání byla žalobkyně potrestána, a správní orgány se tak danou okolností nemusely z hlediska dokazování zabývat. Soud však *obiter dictum* danému závěru správních orgánů přisvědčuje, protože uvedením nepravdivých informací byli zaměstnanci Vězeňské služby, jimž byly dané žádosti předloženy, v omyl skutečně uvedeni – z jim předložených dokumentů se podávalo, že L. B. je zaměstnancem žalobkyně, ač tomu tak ve skutečnosti nebylo. Z listinných důkazů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že se L. B. se na základě žalobkyní zaslaných žádostí některých jednání zúčastnil a v jednom případě se o to prokazatelně pokusil, ale do věznice, v níž si dříve sám odpykal trest odnětí svobody, nebyl vpuštěn. To však není pro závěr o naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku rozhodující, neboť k jejich naplnění došlo již uvedením nepravdivých informací v žádostech a jejich odesláním Vězeňské službě (k čemuž došlo opakovaně, čímž byl naplněn i tento znak skutkové podstaty).
29. Soud současně neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími (rozkladovými) námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění rozhodnutí prezentuje vlastní názor (byť odlišný od názoru účastníka řízení), který přesvědčivě odůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). Žalovaný přitom uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelné úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobkyně spáchala jí vytýkaný přestupek. Poukázal na relevantní důkazy obsažené ve správním spise a současně se dostatečně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, která společně tvoří jeden celek, srozumitelně a konkrétně zdůvodňují naplnění veškerých znaků skutkové podstaty žalobkyní spáchaného přestupku. Námitky uvedené v prvním žalobním bodě tedy nejsou důvodné.

30. Soud nevešel ani na tvrzení obsažená ve druhém žalobním bodě. Z nich je patrné, že žalobkyně vztahuje jí zákonem uloženou povinnost postupovat svědomitě a s odbornou péčí pouze na postupy vůči věřitelům či insolvenčnímu soudu. Tato povinnost je však pro insolvenčního správce zákonem stanovena obecně, nikoliv pouze ve vztahu k dohodnutí termínu přezkumného jednání nebo ve vztahu k maximálnímu možnému uspokojení věřitelů. Jak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přiléhavě konstatovalo ministerstvo: *„Požadavek odbornosti a morální a profesní integrity insolvenčního správce se odráží i v povinnosti insolvenčního správce při výkonu své činnosti a funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 InstZ). Insolvenční správce, který ve svých oficiálních podáních uvádí nepravdivé informace (navíc opakovaně) může být stěží považován za důvěryhodného, přičemž takovéto nedůvěryhodné jednání insolvenčního správce může významně negativně ovlivnit vnímání insolvenčních správců a obecně insolvenčního prostředí ze strany veřejnosti, která velmi citlivě reaguje na neobvyklé a nežádoucí vystupování, jednání či chování osob zapojených do insolvencí včetně insolvenčních správců“*. Také soud má za to, že jednání žalobkyně bylo v rozporu s její povinností postupovat při výkonu funkce insolvenční správkyně svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1 IZ.
31. Pro závěr o naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku je přitom zcela irelevantní, že žalobkyně provedla přezkumná řízení v těch insolvenčních řízeních, kterých se týkala jí vytýkaná pochybení, osobně. Jak již bylo soudem konstatováno shora, k naplnění skutkové podstaty dotčeného přestupku došlo již uvedením nepravdivých informací v žádostech a jejich odesláním Vězeňské službě.
32. Důvodná nejsou ani tvrzení žalobkyně obsažená ve třetím žalobním bodě. Žalobkyně byla potrestána za přestupek dle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS ve spojení s § 36 odst. 1 IZ, přičemž znakem dané skutkové podstaty není existence škodlivého následku. Žalobkyně, jak bylo uvedeno shora, totiž opakovaně porušila svou povinnost postupovat svědomitě a s odbornou péčí. Proč se žalovaný nemusel zabývat tím, zda jednáním žalobkyně skutečně došlo k uvedení Vězeňské služby v omyl, již soud uvedl shora. Soud přitom neshledal ani to, že by byly závěry žalovaného v rozporu se závěry obsaženými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2022, č.j. 14 A 98/2021-36. V něm soud konstatoval, že *„Závažnost protiprávního jednání žalobkyně se odvíjela od jeho vlivu na průběh insolvenčního řízení. Vrchní soud označil jednání žalobkyně za porušení § 420 odst. 2 InsZ, měl však za to, že její pochybení nemělo nepříznivý vliv na přezkumné jednání. Tato skutečnost nic nevypovídá o závažnosti jednání žalobkyně z pohledu ochrany zákonnosti odborné činnosti insolvenčního správce; vztahuje se výlučně k průběhu určitého insolvenčního řízení. Hodnotící kritéria téhož jednání jsou pro insolvenční soud a žalovaného rozdílná, což vyplývá z odlišných cílů jejich činnosti. Žalovaný bdí nad řádným výkonem činnosti insolvenčních správců, zatímco insolvenční soud pečuje o průběh insolvenčního řízení.“* Dále v témže rozsudku soud konstatoval, že *„Opačný závěr by žalovanému znemožnil účinně vykonávat správní dozor nad insolvenčními správci. Neuložení pořádkového opatření v rámci insolvenčního řízení by předurčovalo výsledek přestupkového řízení vedeného za stejný skutek. Nebylo by možné reagovat na případ, kdy by jednání insolvenčního správce sice nepříznivě nezasáhlo do insolvenčního řízení, přesto by představovalo závažné porušení jeho zákonných povinností. Ve dvou postupech plnicích rozdílné, byť vzájemně se doplňující úlohy, by bez rozumného důvodu bylo rozhodováno shodně. Zákonodárce chtěl právě takovému následku předejít (..)“* Žalobkyní zmiňované tvrzení ohledně povinnosti zkoumat škodlivost jednání insolvenčního správce je přitom v daném rozsudku zmíněno pouze v rámci citace

komentářové literatury, jež byla nadto citována pouze ve vztahu k argumentaci týkající se komplementarity.

33. Správní orgány obou stupňů se přitom zkoumáním škodlivosti jednání žalobkyně zabývaly ve zcela dostatečném rozsahu. Ministerstvo k tomu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že závažnost (škodlivost) jednání žalobkyně spočívá v tom, že „je způsobilé narušit důvěru veřejnosti v insolvenčního správce jako osoby reprezentující veřejný zájem na zajištění řádného průběhu insolvenčního řízení“. Uvádění nepravdivých informací přitom dle ministerstva „narušuje důvěryhodnost obviněného, což je o to více závažné u subjektu, jehož činnost má veřejnoprávní charakter“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na právě soudem citovanou pasáž odkázal a doplnil, že ministerstvo dospělo k závěru, že „popsané jednání obviněné je porušením povinnosti postupovat při výkonu funkce insolvenčního správce svědomitě a s odbornou péčí. Orgán I. stupně se tak zabýval jak popisem naplnění formálních znaků skutkové podstaty obviněnou, tak zdůvodněním závažnosti a společenské škodlivosti jejího jednání.“ Ministr současně přiléhavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, podle něhož „(l)ze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Soud se přitom se žalovaným shoduje v tom, že v případě žalobkyní spáchaného přestupku nebyla existence žádné významné okolnosti ve shora míněném významu prokázána.
34. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně obsaženým ve čtvrtém žalobním bodě, že žalovaný neuvedl, kterou konkrétní povinnost stanovenou insolvenčními předpisy měla žalobkyně porušit. Žalovaný jednoznačně vymezil, že žalobkyně uvedením nepravdivých informací postupovala v rozporu s povinností stanovenou v § 36 odst. 1 IZ, který jí ukládá *postupovat svědomitě a s odbornou péčí*. Právě tuto povinnost žalobkyně porušila tím, že v žádostech o provedení ústního jednání s dlužníky ve věznicích opakovaně uvedla nepravdivé tvrzení, že L. B. je jejím zaměstnancem. Žalobkyně jednoznačně porušila zákonem stanovenou povinnost, za což jí byla v souladu se zákonem uložena sankce, a to za jednání, které se shoduje se znaky skutkové podstaty. Postup žalovaného tudíž nebyl v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, ani v rozporu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č.j. 6 A 173/2002-33.
35. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
36. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu